

Bf.II.7/2024/10.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2024. március 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen a Miskolci Törvényszéken 2023. szeptember 15. napján kihirdetett 11.B.43/2022/62. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetését 10 (tíz) évre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 10 (tíz) évre súlyosítja.

A Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bj.I/390/2022. számú bűnjeljegyzéken bevételezett 13. sorszám alatt nyilvántartott számla, 14. sorszám alatt nyilvántartott számla, 15 sorszám alatt nyilvántartott öt darab kézírást tartalmazó papáirlap, 16. sorszám alatt nyilvántartott egy darab kézírást tartalmazó papáirlap lefoglalását megszünteti és az ügy iratai mellett rendeli elhelyezni.

A néhai nevére kiállított számú útlevelet, a számú személyi igazolványt, számú lakcímigazolványt megküldeni rendeli a kiállító hatóság részére.

A néhai nevére kiállítottZrt. által kibocsátott számú és számú bankkártyát megküldeni rendelni a kibocsátó bank részére.

A néhai részére kiállított angol gépjárművezetői engedélyt, és az által kibocsátott számú bankkártyát megküldi a Külgazdasági és Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül a kiállító hatóság, illetve kibocsátó bank részére.

A Terhelt1 vádlott részére kiállított számú útlevelet visszatartja és megküldeni rendelni a vádlottat fogvatartó büntetés-végrehajtási intézetnek.

A Terhelt1 vádlott részére kiadni rendelt ingóságokat a vádlott az ítélettől számított három hónapon belül nem veszi át, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1.] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette miatt 7 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség megfizetéséről.

[2.] Az ítélettel szemben az ügyészség a vádlott terhére a kiszabott büntetések súlyosbítása miatt, míg a vádlott és védője a cselekményeinek a Btk. 161. § szerinti erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének minősítése és erre figyelemmel enyhébb szabadságvesztés kiszabása valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellőzése végett jelentett be fellebbezést.

[3.] Az ügyészség a fellebbezésében előadta, hogy a törvényszék a büntetés kiszabási tényezők értékelése körében az enyhítő körülmények között eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott gyanúsítottként tett beismerő vallomásának, a hatóságokkal való együttműködésnek illetőleg a letartóztatása során a büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított jó magaviseletének. Ugyanakkor a vádlott részéről a bűncselekmény nyomainak az eltüntetése érdekében tett szisztematikus, előre megtervezett cselekményeire, az apja holttestétől való megszabadulás embertelen, kegyeletsértő kísérletére a kiszabott joghátrány a társadalom számára nem közvetíti megfelelő módon a törvény szigorát és nem jelent kellő visszatartó erőt.

[4.] A Fellebbviteli Főügyészség az átiratában a fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rámutatott arra, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ennek során nem vétett sem abszolút, sem olyan relatív perjogi hibát, ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az ítélet hatályon kívül helyezését így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából a lényeges bizonyítékokat alaposan megvizsgálta és azokat okszerűen a logika szabályai szerint külön-külön és kölcsönhatásukban is értékelte. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény emberölés büntettének minősül. Ítéletében részletesen kitért arra is, hogy a vádlott ölési cselekménye miért nem minősülhet erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésében megjelent jogos védelmi helyzetre való hivatkozást is részletesen cáfolta, arra a következtetésre jutva, hogy a jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok nem állapítható meg.

[5.] Az átiratban megismételve az ügyészségi fellebbezésben írtakat, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés magasabb tartamban történő megállapítását indítványozta. A járulékos kérdésekben a Miskolci Törvényszék Gazdasági

Hivatala által Bj.I/390/2022. szám alatt kezelt 13. és 14. sorszám alatti számla, 15. és 16. sorszám alatti kézírást tartalmazó papírlapok tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatását tartotta szükségesnek, mivel ezen bűnjelek szorosan összefüggenek a bűncselekménnyel, ezért lefoglalásuk megszüntetését követően a bírósági ügyirat melletti kezelésük indokolt.

[6.] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet tényállásának [28] bekezdésében írtak kiegészítését indítványozta azzal, hogy: „Végül a sértett megfogta a kalapácsot, de a vádlott annak fejénél fogva azt kiragadta a kezéből, és visszalökte őt az ágyra.”

[7.] A védő álláspontja szerint a vádlott terhére kizárólag az erős felindulásból elkövetett emberölés büntette állapítható meg. Hivatkozott a 3/2013. Büntető jogegységi határozat 6. pontja mellett a BH.2013.326. számú eseti döntésre, mely jelen üggyel jelleghasonló. Előadta, hogy a törvényszék nem tette az ítéleti tényállás részévé azokat a kifejezéseket, mondatokat, szidalmakat, mely a vádlott és sértett között zajlott le, a vádlott nyomozás későbbi szakaszában tett vallomása szerint. Ezen sértetti magatartás olyan külső körülmény melynek hatására alakult ki a vádlottban a magasfokú és intenzív indulat, hiszen az apja egy veszélyes eszközt emelet rá és azzal megfenyegette. A vádlott reagálása ösztönös volt, az ütés is, amit kivitelezett, mert a sértett kezében komoly testi sérülés okozására alkalmas eszköz volt, és a sértett támadó jellegű magatartást tanúsított, indulatos volt, nem volt kiszámítható. Ezt követő dulakodás kölcsönösen a kalapács megszerzésére irányult, melyet előbb a sértett, majd ezt után rögtön a vádlott kaparintott meg. Ebben a szituációban rögtönös és hirtelen módon sújtott oda a vádlott a sértett fejére, tehát a cselekmény nem volt megfontolt valójában nem volt idő meggondolásra, a cselekmény folyamat során a vádlottnak nem volt ideje mérlegelésre és a rá eszközzel támadó (mozduló) sértett ellenében igazából védekező/elhárító cselekvéseket hajtott végre. Ezért erkölcsileg menthető és méltányolható az az indulat, ami a vádlottban a kalapács sértett általi kézbevétele után kialakult. A vádlott cselekményében szerepet játszott a gyerekkortól végigkísérő szorongás és félelem az apa irányában. Ezen gondolatsor mentén helytelen az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy elvetette a Btk. 161. § szerinti erős felindulásból elkövetett emberölés büntetnének megállapítását.

[8.] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyészség a büntetések súlyosbítására irányuló fellebbezését tartotta fent, míg a védelem az írásbeli fellebbezés indokolásában írtakkal egyezően érvelt, a vádlott utolsó szó jogán a megbánásának adott hangot.

[9.] Az ítéltábla – a védelmi fellebbezés okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is.

[10.] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás

törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[11.] Az elsőfokon eljáró bíróság a Be. 163. § (1), (2), (3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, alapos bizonyítást folytatott le, az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű, közvetlen, közvetett és származékos bizonyítékokat megvizsgálta és azokat egyenként és összességében is hibátlanul, a logika törvényei, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. A személyi bizonyítási anyag vonatkozásában a vallomások nagy gondossággal, több oldalról, részletekbe menően elemezte és nem vétett hibát a mérlegelés során. A felülbírált ügyben az indokolás alapos, a bíróság valódi értékelő tevékenységéről adott számot.

[12.] Fontos a revízió e részében leszögezni, hogy megalapozatlansági ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Utal rá az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos részleges precedens jellegre, hogy a közzétett eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják (BH2020.94.).

[13.] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának kiegészítését nem tartotta indokoltnak. A tényállás alapját képező első gyanúsított kihallgatása alkalmával a vádlott, nem tett említést arról, hogy a sértett kezében lévő kalapácsot a fejénél megfogva kiragadta a kezéből és ezt követően visszalökte az ágyra. Ezzel ellentétben arról számolt be, hogy a kalapáccsal a kezében feléje közeledő édesapját először ő ütötte meg ököllel az arca bal oldalán, a sértett ettől megtántorodott, majd kikerülve őt ágyra lökte, ekkor esett ki a kalapács a kezéből. Ekkor a sértett próbálta azt ismét megfogni, ekkorra vette ki a kezéből és ismét ágyra lökte a sértettet. A sértett ezután ököllel akarta megütni, de ekkor közepesenél nagyobb erővel a kalapáccsal a sértett fejére sújtott.

[14.] Az elsőfokú bíróság részletesen számot adott arról, hogy miért a vádlott 2020. szeptember 20. napján fogatosított első gyanúsított kihallgatásakor tett vallomását fogadta el az ítéleti tényállás megállapítása során, és miért vetette el másfél évvel az események után tett kilencedik kihallgatása során elmondottakat (elsőfokú ítélet [48] – [51] bekezdés), mellyel az ítéltábla is maradéktalanul egyet értet. A vádlott ezt megelőzően sem a gyanúsított kihallgatások alkalmával, sem a nyomozási bírói meghallgatása során nem hivatkozott közte és édesapja között elhangzott sértő és indulatos kifejezésekre, mondatokra, szidalmakra annak ellenére, hogy a családi magánéletét érintő dolgokról (pl. édesapja nővére irányába való közeledéséről, vagy édesanyjáról készült meztelen képekről) részletesen beszámolt a kihallgatása során.

[15.] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett, indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Ítéletében részletesen számot adott arról, hogy a vádlotti vallomáson túl, milyen bizonyítékok támasztják alá a bűnösségét, valamint dr. , Dr. igazságügyi orvosszakértők és igazságügyi nyomszakértő véleménye alapján miért állapította meg – a vádlotti tagadással ellentétben – hogy a sértett holttestét mielőtt a kénsavval teli hordóba helyezték, azt feldarabolták. A védő fellebbezésében olyan új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, amely az elsőfokú eljárás során már nem merült volna fel. A fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelő tevékenységét támadta, mely a bizonyítékok másodfokú bíróság általi felülmérlegelését eredményezné, mely megalapozott tényállás esetén nem lehetséges.

[16.] A törvényszék a vádlotti cselekmény elbírálása során első körben helyesen vizsgálta, hogy a terhelt cselekménye időpontjában büntethetőségét kizáró jogos védelmi helyzetben volt-e (elsőfokú ítélet [93] - [95] bekezdés). Az itt kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyet értett. A vádlott volt az, aki első alkalommal ütött és a kölcsönös dulakodás során a sértettől a kalapácsot megszerezve, az ágyra lökött lefegyverzett sértettel szembe helyezeti és erő fölénybe került. A sértett fejére mért két kalapácsütést a sértetti magatartás nem indokolta, különösen a másodikat, amikor már eszméletlenül feküdt az ágyon. Ezért büntethetőséget kizáró ok nem állapítható meg, valamint a 4/2013. Büntető jogegységi határozat 4. pontjában írtak jelen ügyben nem merülhetnek fel, azaz nincs ténybeli alapja annak, hogy a jogtalan támadás miatt kialakult menthető felindulásában, a jogos védelmi helyezett időbelileg túllépve cselekedett volna a vádlott.

[17.] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítésére. Törvényszék részletesen megindokolta, hogy a vádlotti cselekmény miatt minősül Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének, és miért vetette el az erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének (Btk. 161. §) megállapíthatóságát, mellyel az ítéltábla maradéktalanul egyet értett.

[18.] Az indulat hatása alatti elkövetés egymagában még nem alapozza meg az emberölés privilegizált alakzatának a megállapítását. Az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapításához az indulat olyan - fiziológiai (ép lélektani) eredetű - magas foka szükséges, amelynek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének megtartása lehetetlenné válik [3/2013. BJE jogegységi határozat I.6. a) pont].

[19.] Az irányadó tényállás alapján nem állapítható meg a terhelt indulatának ilyen fokú intenzitása. A terhelt fellépése nem utal tudatszűkült (tudatborult) állapotra. A terhelt magatartása mindvégig céltudatos volt. A terheltet a sértetti támadás megtorlására irányuló szándék vezette. Az eszköztelenné vált, ágyon fekvő sértett fejére sújtott le legalább közepes erővel egy nagyméretű kalapáccsal, ezután a sértett életjeleit ellenőrizve, közel hajolt hozzá, majd annak hirtelen megmozdulta miatt ismét fejére mért ütést a kalapáccsal. Ez a terhelti magatartás igazolja a vádlott részéről a tudatos, racionális cselekvést. Az eszméletlen, erősen vérző sértett külvilág számára is észlelhető haláltusáját figyelmen kívül hagyva a sorsára hagyta, hozzá segítséget nem hívott. A bűncselekménye nyomainak szisztematikus eltüntetésébe kezdett, melyhez cselekvési tervet készített, a holttest hatékony eltüntetésére céljából kutatásokat végzett, az ehhez szükséges eszközöket beszerezte, külföldre távozását előkészítette. Mindezen vádlotti magatartásból megalapozottan lehet következtetni arra, hogy

a sértett halálába nem csupán belenyugodott, hanem különösen a bűncselekmény utáni magatartása, a sértett haláltusájának figyelmen kívül hagyása, már az egyenes szándékot megalapozó elkövetést igazol. A tudati tényeket vizsgálva a vádlott javára méltányolható indulat, érzelmi felindulás tehát nem állapítható meg.

[20.] A védelem által hivatkozott BH.2013.326. szám alatt közzétett Kúria Bfv.I.23/2013/6. számú ítéletében foglaltak és jelen ügy eseményei között ezért sem vonható párhuzam. Az eseti döntésben az ittas állapotban lévő sértett pénzt követelve támadt testvéreire, a terheltre, őt megütve, aki ekkor a kezébe kerülő késsel azonnal többször megszúrta, a sértett életét kioltva. Ezután a tettét felismerve, rögtön értesítette a rendőrséget.

[21.] A törvényszék a büntetéskiszabás során az irányadó elveket színvonalasan ismertette (elsőfokú ítélet [109]-[114] bekezdés) és kellő részletességgel tért ki az időmúlás, mint enyhítő körülmény értékelésére is (elsőfokú ítélet [118]-[124] bekezdés). Az első fokon eljáró bíróság alapvetően helyesen feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Külön ki kell térni arra, hogy a bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál (56. Bk. vélemény I. rész (7) bekezdés). A büntetést a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is.

[22.] A bíróság számára a kiindulópontot a törvény különös részében meghatározott büntetési tételkeret adja meg, határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor pedig a büntetési tétel középértékére is figyelemmel kell lenni [Btk. 80. § (2) bekezdés]. A vádlott esetében büntetési tételkeret 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetés kiszabása során irányadó középérték pedig 10 év.

[23.] Az ítéltábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal, mely szerint a büntetés kiszabása során túlzott jelentőséget tulajdonított a törvényszék a vádlott beismerő vallomásának, a hatóságokkal történő együttműködésének. Ez csekély súllyal értékelendő körülmény figyelemmel arra, hogy a vádlottat úgymond a holttest eltüntetése során tetten érték, a bűnügyi helyszínen fellelhető volt minden tárgyi bizonyíték, mellyel a bűncselekmény elkövetése, a vádlott utócsselekménye igazolható volt.

[24.] A törvényszék túlzott mértékben vette figyelembe a vádlott javára a személyisége jegyeit, a személyiség zavarát, és ezen körben nem értékelte a vádlott által a bűncselekmény elkövetése után tanúsított köznyugalmat felkavaró magatartását. Az édesapja holttestétől embertelen, kegyeletsértő módon történő megszabadulására irányuló szándékát, a cselekménye nyomainak tudatos, tervezett módon történő eltüntetését. Ezen körülményeket is a vádlott személyisége körében értékelendő tények, melyekre a büntetés egyéniesítése során figyelemmel kell lenni. Ezért az ítéltábla az ügyészség fellebbezésének helyt adva, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát 10-10 évre súlyosbította.

[25.] Az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen döntött a lefoglalt bűnjelekről. Ugyanakkor az ítéltábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal, mely szerint

- 13. sorszám alatt nyilvántartott a Kft által a 200 literes fémhordóról kiállított számla,
- 14. sorszám alatt nyilvántartott Kft. által a 100 kg 96% kénsavról kiállított számla,
- 15 sorszám alatt nyilvántartott öt darab papírlapon a bűncselekmény nyomainak eltüntetéséről a vádlott által készített kézírásos terv,
- 16. sorszám alatt nyilvántartott bűncselekménnyel összefüggésben a vádlott által készített írást tartalmazó papírlap

olyan bűnjelek, melyek a bűncselekménnyel közvetlen összefüggő információkat hordoznak, ezért egy esetleges rendkívüli jogorvoslat kapcsán megismételt eljárás sikerét veszélyeztetné, ha azok a vádlott részére kiadásra kerülnének, ezért ezen iratok eredetben az ügy iratai mellett történő megőrzése indokolt (Bh.2008.296).

[26.] A törvényszék nem rendelkezett a nyomozás során 2020. szeptember 19. napján a sértett otthonában tartott szemle során a nyomozó hatóság által szemle jegyzőkönyv mellé csatolt, az ügy irataiban felelhető sértetti és vádlotti okmányokról, bankkártyákról (nyom. iratok 199. oldala).

[27.] Az ítéltábla az elhunyt sértett névre kiállított útlevelet, személyi igazolványt és lakcímkártyát, valamint az által kibocsátott bankkártyákat a 11/2003. (V.08.) együttes rendelet 88. § (4) bekezdés rendelkezésére figyelemmel rendelte el megküldeni a kiállító hatóság és kibocsátó bank részére. Az elhunyt sértett nevére szóló angol gépjárművezetői engedélyt, és az Bank által kibocsátott bankkártyát a hivatkozott IM rendelet 43. § (1) bekezdése és a 88. § (5) bekezdése alapján rendelte megküldeni a Külügyminisztérium Konzuli Főosztálya útján a külföldi kiállító, kibocsátó szerv részére történő továbbítása céljából.

[28.] A vádlott nevére kiállított hatóság által visszatartott útlevelet a külföldre utazásról szóló 1998. évi XII. törvény 16. § (1) bekezdés a) és c) pontjában írt célból a törvény 16. § (4) és (5) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján, valamint a 9/2018. (VI.11.) IM rendelet 105. § alapján rendelte el megküldeni a szabadságvesztés végrehajtását foganatosító büntetés-végrehajtási intézetnek.

[29.] Az ítéltábla a 2023. évi XCVII. törvény 82. §-ával 2024. március 01.-ei hatállyal módosított Be. 321. § (5a) pontjára figyelemmel hívta fel a vádlottat a részére kiadni rendelt bűnjelek három hónapon belül történő átvételére, illetve annak elmaradása következményeire.

[30.] A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés szerint határozott.

[31.] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja, illetve 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32.] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletéhez képest, ezért határozata ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdésre figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2024. március 13.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Sörös László sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 11.B.43/2022/62. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.II.7/2024/10. sz. másodfokú határozatában írt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2024. március 13.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke